

безъ редъ, облеgnати край пънове и скали, неподвижни и странно замислени.

Единъ войникъ, нѣкога човѣкъ и трупъ сега. Той се е протегналъ съ последна прозявка и е лапналъ вѣдицата на смъртѣта; после тя му е изтрѣгнала душата. Той мълчи и неговото ухо, заровено въ прѣстъта, иска да изпие пулса на земята.

Още единъ, трима, петъ, седемъ, деветъ и още много.

Едно стадо отъ мъртви, напуснато внезапно отъ своя пастиръ и дошло да гние тукъ срѣдъ природата. Той ѝ възвръща безполезния затворъ — неговото отчаяние — който нѣкога съ любовъ тя му бѣше подарила. То нѣкога живѣеше съ мъжа или безъ радостъ, а сега е спокойно вече:

Кой би дрѣзналъ да страда или да се смѣе въ гроба?

Една пушка е забита съ щика въ земята. Тя цѣла трепти и се клати като странно махало. На чий часовникъ махалото дроби така на мигове секундитъ? И всѣкъ мигъ е едно тежко стѣпало предъ вратата на вѣчността.

Нека всички знаятъ:

На умирающия!

Другъ единъ — много младъ и много уморенъ. Той е забилъ носа си въ почвата, за да се спаси отъ вонята на своята разложена утроба. Той повече нищо и никого не иска да види. И така, обтегнатъ и разперилъ рѣце, той е обърналъ грѣбъ на небето и гарванитѣ.